

Var är min röst?

Robab Moheb

Den som kommer och är klädd i turkos boots av ormskinn har känt på dem. *De är faktiskt mjuka*. Inte lika mjuk som slumpen, det som kallas av somliga öde. Det leder oss över sina stenar och sin asfalt. Det befolkar sina rännstenar ibland också med förhoppningar. Den kan vandra från hus till hus med sina väntade och oväntade troféer. Men den hälsar när det passade det. Vem vet kanske är det min tur nu att ta på mig ett par turkos boots av ormskinn och skriva en berättelse, ingen annan kommit på tanken. *De är inte så farliga som de ser ut*. Och paradiset. Om det nu är ett par skor som gäller. Förresten paradiset är också klätt i orm. Om det är nu Sverige som gäller.

Men om jag inte skulle vara en alldeles osäker en, som känt sig obekvämt sedan länge. Om jag inte var eller är för kort, för mager, för lockigt hår, för liten mun, för tomma ögon, för mörka skinn, för skrynklig hud, för smala axlar, för runda mage, för tjocka fingrar, för korta ben och för..., skulle jag ha åtminstone ha ett par boots av ormskinn i turkos när jag inte längre orkar ha ångest över det jag har och det jag inte alls har. *Låt folk säga vad de vill*, ska jag säga. Låt dem säga titta där kommer hon *årets julgran* med sina turkosbootsormskinn och har fläckar på kinderna och går som en liten mager valp och låter vov och bryter på det. Dessutom! *Hon borde åtminstone spackla anletet innan hon tog på sig de där skrikiga boots*, hör jag folkets blickar mena.

Men jag bryr mig inte. Inte längre nu. I denna ålder. Jag slutar hata mig och går på K5 istället, för att hitta den jag vill. Vem vet? Kanske dagar och nätter inte förgäves har varit dagar och nätter i ångest, vaka, hunger, törst och elände? Ja, vem vet? Du som sträcker dina skälvande händer mot framtiden köp ett par badbyxor och en baddyna istället. För att inte drunkna. I dina havs tankar. Där du ser bara dig själv; En svart skit liten pärla, vars snäcka är bestulen. Där ser du bara andras röster. Var är din röst förresten? Vem vet?

Jag går till badrummet för att titta på mig i spegel för sista gången, innan jag ger mig i väg. Det är blankt. Spegelblank det är; mitt ansikte. Vissa dagar är det så. Jag låter tröstlösheten avta; nu när spegel är så snäll. **Idag**. Jag begraver tröstlösheten i den avlägsna ungdomstiden. I alla fall för en dag. Jag tänker tyst för mig själv och tittar om och om igen på mina ögon. De är talande och uttrycksfulla. En försoning måste ligga i det allra minsta, ett verkligt möte med en annan människa; mellan **Jag** och jag.

Vem är hon? Hon som lyser som en stjärna. Vad högt denna stängda mun prata!

Nej, ingenting är för mycket nu; ögonen lyser som två mandelstjärnor, den lilla munnen har fått form av röda konturer, den framskjutande pannan är nu lagom hög, den runda ballongnäsa ser inte så hemskt ut, den behöver ingen skönhetsoperation. Och kinderna. Usch! Skit i dem. Några fläckar och ett tiotals födelsemärke är ingenting att oroa sig för. Gå nu! Gå på din slumpvandring och låt K5 bestämma hur dagens försoning ska se ut. Och glöm inte varje steg kan skapa mening. Bilden av ditt ansiktes drag är som en bild av *måsen på ett isflak. Den betyder i sig själv ingenting. Att minnas den, ofantligt mycket.*

Jag går ned mig rätt ordentligt när jag öppnar min välmålade mun för att säga *här e ja i Vällingby centrum på K5. Snälla K5; Ta emot ditt barn av en äldre generation. Hon kan också försonas.*

Jag tar inte den väg där **överheten** befinner sig. Jag känner dem. De bär sina munnar under skägg och mustasch när de skriver lagar. Men jag är laglös en, av min natur. Jag kan ta vilken väg jag vill, även om **överheten** väljer alltid andra vägar åt mig. Så är det med oss kvinnor. Under en värja kan vi skrika högt, även med ett par boots. Bara ett par boots i turkos och en mun som döljer sig under sina röda konturer. Jag riktar inte något förakt dit **överheten** befinner sig. Den är inte värt mitt förakt. Det sparar jag för mig själv. När det behövs. När jag kommer till insikt att du inte är värt en skit. Förakt är mer än skit. Håller du inte med mig? Du som läser det, läs vad ögonvittnen berättar om den **Hon** som skulle visa **överheten** sitt förakt:

”Vi var på väg till fredagsbönen när någon plötsligt närmar sig mig och skriker, "khanom!(fröken) kom med oss, resten kan gå". Jag och Shadi tittade chockat på dem. En annan motorcyklist närmar sig, och skriker **”inte hon, den andre” (och pekar på Shadi Sadr)**. Civilklädda män kom mot Shadi och puttade henne in i en Peugeot bil. Shadi som då befann sig i chocktillstånd satte sig i bilen. Jag och min väninna ropade efter dem och frågade varför de skulle ta henne. Då började Shadi vakna till och själv skrika och slå mot bildörren. Min kompis lyckades öppna bildörren och vi försökte dra ut Shadi från bilen. En av männen försökte dra in henne igen i bilen, i **detta sammanhang drogs hennes manto** (islamiska kapp) **av**. Min vän tog tag i Shadis hand, och vi tog oss ut ur bilen och sprang. Civilpoliserna jagade mig och min vän och **sprang efter Shadi**. En civilpolis kommer då framifrån och attackerar henne. **Han drar av hennes Hjab (sjal)**. Shadi gjorde motstånd. Hon sprang därifrån. Då kommer ytterligare två civilpoliserna, dessa var **beväpnade med batonger**. **De slog henne hårt men Shadi fortsatte att göra motstånd**. De hindrade oss från att komma fram till henne. De tog tag i henne med våld och tvång, och lyckades på detta sätt släpa in

henne i bilen. Hon satt i bilen utan Hijab. Bilen vände sig om och åkte iväg. Ingen hjälpte till, förutom jag och min väninna. Om vi hade varit flera så hade vi kanske kunnat **hindra** arresteringen av henne. Shadi ville ge sin väska till oss, men motorcyklisterna hindrade henne att göra det, och tog istället tag i väskan själva. Folk som stod runt omkring och vittnade händelsen var helt chockade, de stod bara och tittade på. **Vi fick aldrig se några arresteringspapper.** De bara tog henne. Senare har hon ringt från det ökenkända Evin fängelset till sin familj.”

Här är jag i min randiga klänning, står på K5-s spiraltrappor och tänker på vad jag sett i spegel; Det var inte jag, jag såg. Det var *Jag* med ett stort *J* som skrämde överheten, i spegel; i mina egna ögon.

Jag vill vända tillbaka hem och gå till badrummet och se det igen. Jag tar upp en fot för att sätta ner på nedre trappan. Plötsligt ser jag mina boots som jag för ett par år sedan hade köpt i Kista centrum. De är nedlåtande och avståndstagande; Plötsligt och Nu! I mina ögon. Jag ser min randiga klänning i en glasskylt. *Usch va den gråter, usch va hemsk ja ser ut, fy fan ... det e en liten kort skit giraff me turkosklädda boots.*

Att ha en åsikt är legalt i detta land. Även om det gäller självförakt. Och jag älskar detta land. Och jag älskar mig själv när jag riktar föraktet åt rätt håll. Men det kan å andra sidan vara vilken åsikt som helst, tänker jag. En grimas går lika bra, säger jag högt och sträcker ut tungan. I glasskylten ser den. Den borde bli grön av mina tankar, tänker jag tyst. En grimas riktad till mina egna turkosbootsormskinn, vilka jag trodde att det skulle fungera som omvägar. Omvägar där finns bara en enda väg som skulle leda till en vän, om än han ständig bor vid nacken; ***överheten av svenskt slag; K5- ets sort.***

Men nu till dig gode vän, mina turkosklädda boots finns bara en raka väg:

På en gång gå går jag till en skoaffär och köper ett par gröna luftiga skor och tar dem på mig och går vidare till HM och köper en grön billig klänning på realisation för 79 kronor. Jag går till provrummet och sadlar om och går vidare till Kicks och köper ett grönt läppstift och målar läpparna där i affären och kommer ut och tar T- banan mot Mynttorget där råder en konkretion: En suverän scen sätter sig de sympatiska människorna för att se ”Iranska folket” när de träder dem till mötes: **Var är min röst!** Kontrafaktiska historiebärare

konstruerar en gemenskap strax efter solnedgång på scenen. De behöver ingen sol. De är själva solen! I grönt!

Stockholm/16 juli 1009

Fotnot:

”Bild av måsen på ett isflak. Den betyder i sig själv ingenting. Att minnas den, ofantligt mycket.” Av Ola Larsmo.